

ת"ד 4730/03/19 - מדינת ישראל נגד חן שחרור

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4730-03-19 מדינת ישראל נ' שחרור
בפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חן שחרור

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, נהיגה בחוסר זהירות והתנהגות הגורמת נזק בכך שביום 27.9.19, נהג בדרך יפו בתל אביב, ממזרח למערב והתקרב לצומת עם רחוב הקישון (להלן: "הצומת"). הנאשם החל לפנות שמאלה, עת רוכב אופניים חשמליים הגיע ממולו, הנאשם לא נתן זכות קדימה לרוכב האופניים ופגע בו.

לאחר הצומת- על גבי רחוב הקישון מצויר מעבר חציה.

הנאשם כפר במיוחס לו ובמועדים 6.11.19 ו- 9.2.20 נשמעו הראיות בפני.

ע/ת 1 - בוחן מתחנת חיפה, גבה עדות מהנאשם.

ע/ת 2, עד ראיה ניטרלי, העיד כי צעד ברחוב, לכיוון התאונה ולמשמע 'בום' הסתכל לכיוון. ציין כי "בטוח שהנאשם לא היה ישר. הוא פנה והיה כבר בפניה שמאלה". (עמ' 4, ש' 20-21 לפרו').

העד סימן את מקום האימפקט על גבי תרשים- **ת/3**, לפני הצומת ומעבר החציה.

לדברי העד, לאחר התאונה, הסתובב הנהג כיוון שרכבו הפריע לתנועה.

מדבריו של העד ניכר כי השתדל לדייק ולא לציין השערות ו/או עובדות בהן לא היה בטוח. כך לדוגמא, הבהיר כי לא ראה את התאונה מתרחשת ולא ראה מי מהשניים הגיע קודם.

העד התקשר למשטרה והודיע על התאונה. כמו כן, נשאר במקום עד להגעת השוטר. לבסוף, העיד כי אמר לנאשם שלא לעזוב את מקום התאונה, על אף שרצה.

עת/3, בוחן התנועה, ציין כי מדובר בתיק הצמדה, בו יצא לשטח זמן רב לאחר האירוע וכי קבע שדה ראיה לנאשם-100 מ' קדימה ללא הפרעות.

עת/4, סייר שהגיע לזירה, (נרשם בפרוטוקול בטעות כ עת/3), הגיש מזכר.

עת/5, הרוכב המעורב, שהיה קטין בעת התאונה, העיד כי רכב בדרך יפו, ממערב למזרח, כי הנאשם הגיע מהכיוון הנגדי והחל לפנות שמאלה לרח' הקישון. לדבריו, זכות הקדימה היתה שלו וכאשר הבחין בנאשם (מאחור מדי, לדבריו), ניסה לעצור ולסטות ימינה ומצא עצמו שוכב על שפת הכביש, כאשר אופניו מתחת לצדו הקדמי ימני של הרכב הפוגע.

הרוכב ציין כי התאונה התרחשה ממול הדוכן הכתום (עמ' 15, ש' 15), העיד כי הנאשם "המשיך עם הפניה שמאלה עד שהוא שם לב שמישהו פגע בו" (עמ' 15 ש' 34-35).

הרוכב העיד כי "מישהו מבוגר בא ושאל אם אני בסדר" (עמ' 14, ש' 27) ואותו מבוגר ייעץ לו לא לאפשר לנאשם ואשתו לעזוב את מקום התאונה.

הרוכב העיד כי רכב על הכביש ולא על המדרכה. (עמ' 18, ש' 16).

הנאשם העיד, כי האט טרם הפניה שמאלה, סיים את הפניה, עבר את הצומת, היה במצב של עצירה, לאחר מעבר החציה, תוך חיפוש חניה, לא ראה את הרוכב ו"רק אחרי שהוא פגע שמעתי בום" (עמ' 20, ש' 24).

הנאשם אישר כי הפגיעה היתה בחלקו הקדמי ימני של רכבו.

מחד, טוען הנאשם כי לא ראה את הרוכב טרם הפגיעה ומאידך מציין כי חתך את מעבר החציה במהירות ו/או לחלופין, הגיע מהנתיב הנגדי.

בעדותו במשטרה, **ת/1,** ציין הנאשם כי הרוכב חתך את מעבר החציה במהירות ונכנס בו (עמ' 2, ש' 11). כמו כן ציין כי יש עדים.

הנאשם לא ציין מי אלו אותם עדים ולא ביקש להעידם בבית המשפט.

בהמשכה של אותה עדות במשטרה, מציין הנאשם כי אשתו סיפרה לו כי הרוכב הגיע מהכיוון הנגדי, ממסלול אוטובוסים ולא היתה לו ברירה, עלה על מעבר החציה ופנה ימינה. (עמ' 3, ש' 51-52).

הנאשם טען כי עת/2 הגיע למקום רק כ-20 דקות לאחר האירוע.

הנאשם העיד כי הרוכב היה ללא קסדה.

הנאשם ציין כי נתבקש על ידי השוטר להזיז את רכבו שכן יצר הפרעה לתנועה.

אשת הנאשם העידה גם היא כי הנאשם ביצע את הפניה, עבר את הצומת ורק כאשר הרכב עמד פגע בהם הרוכב.

הנאשם ואשתו לא הכחישו כי שוחחו על התאונה ביניהם.

סיכומי הצדדים

המאשימה ביקשה להרשיע הנאשם. לדבריה, מהראיות עולה בבירור כי מיקום התאונה היה לפני הצומת, תוך הפניה לדברי **עת/2** והתרשים.

המאשימה הפנתה למסקנות בוחן התנועה, לעדותו של הרוכב, אשר תיאר את אופן ביצוע הפניה על ידי הנאשם ומיקום אותו לפני הצומת, לסתירות בעדותו של הנאשם, בנוגע לדברי אשתו, לשאלה מי הודיע למשטרה, לדברי הרוכב ולמיקום המדויק של הרכב.

כמו כן, הפנתה לכך כי הנאשם לא ידע לציין מהיכן הגיע הרוכב, אלא רק ציין שלא ראה אותו על הכביש. לבסוף, הפנתה המאשימה לכך כי הנאשם שוחח עם אשתו אודות התאונה ולדבריה, עולה חשש כי תואמו גרסאות.

הסניגור ביקש לזכות את הנאשם מהטעם כי המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם ביצע העבירות. לדבריו, **עת/2**, העד הניטרלי לא ראה את התאונה עצמה, הפנה לסתירה בנוגע למיקומו המדויק של העד בעת התאונה.

בנוגע ל**עת/3**, הבוחן, ציין הסניגור כי לא ביצע כל פעולת חקירה למעט בדיקת שדה ראיה, לא בוצע שחזור וכי חישובי המהירויות לא נזכרים בחומר החקירה. מסקנות הבוחן לא הוצגו לבית המשפט.

לדברי הסניגור, עדות הרוכב הקטין במשטרה הינה מפי השמועה כיוון שאביו של הקטין מוזכר בה כמי שמשיב מספר פעמים. כמו כן, גרסתו של הרוכב אינה מתיישבת עם המציאות שכן, בהינתן שדה ראיה כה רחב, הכיצד הבחין בנאשם זמן קצר לפני התאונה.

דין והכרעה

עת/2, העד הניטרלי, הותיר עלי רושם אמין, הודיע למשטרה אודות התרחשות התאונה, פירט בנוגע לחלופות הדברים שבין הצדדים, ניכר כי נשאר במקום מתוך דאגה אבהית לרוכב, שהיה קטין.

הסניגור טען כי היו אי דיוקים בעדות בנוגע לכתובת המדויקת בה עמד העד ואולם, העד יישב אי הדיוק בעדותו, ציין כי אינו זוכר בוודאות את הכתובת והדגים על גבי התרשים את כיוון הליכתו, אשר מתיישב עם יכולתו לראות את מקום התאונה..

העד מציב את הנאשם ורכבו, לפני הצומת וממקם את התאונה במהלך הפניה. דבריו מתיישבים עם גרסת הרוכב וסותרים את גרסת הנאשם ואשתו.

דבריו של העד אף מתיישבים עם מיקום הפגיעה ברכבו של הנאשם.

גרסתו של **הרוכב המעורב** היתה רציפה, סבירה וללא תוספות שאינן מן העניין, על אף שניכר כי התרגש מעט, ככל הנראה בשל גילו הצעיר. הרוכב הותיר עלי רושם אמין.

הרוכב ממקם את **עת/2** במקום, גרסתו מתיישבת עם זו של העד, להתנהלות הנאשם ואשתו, לשאלת המודיע למשטרה ובעיקר, בנוגע למיקום התאונה בצומת.

הרוכב העיד כי התאונה התרחשה ממול לדוכן הכתום, אשר נראה בבירור בתמונות ואשר הוא סמוך לצומת.

גרסתו של **הנאשם** אינה אמינה עלי, כוללת סתירות ואינה מתיישבת עם יתר הגרסאות.

לדברי הנאשם, **עת/2** - העד הניטרלי, הגיע למקום התאונה רק כעשרים דקות מאוחר יותר. טענה אשר אינה מתיישבת עם העובדה כי הוא זה שהודיע למשטרה על התרחשות התאונה.

הנאשם העיד כי הרוכב היה ללא קסדה ואולם, בתמונות שצולמו על ידי הנאשם עצמו והוגשו, **נ/1**, נראית בבירור קסדה, מתחת לידו השמאלית של הרוכב אשר נשען על אופניו.

הנאשם ציין כי נתבקש על ידי השוטר להזיז את רכבו. ואולם, אם רכבו עמד, אחרי הצומת, מספר מטרים לאחר מעבר החציה, כך, לשיטתו של הנאשם, לא ברור איזו הפרעה היה גורם רכבו ומה תועיל הזזתו.

לו התרחשה התאונה בצומת, אזי, סביר כי מיקומו של הרכב העומד יגרום להפרעה לתנועה.

הלשון בה נקט עת/2 בנוגע להזזת הרכב: '**הנאשם הסתובב**', מלמדת על כך כי רק לאחר התאונה סיים הנאשם את הפניה, עבר את הצומת ושם העמיד את רכבו.

אם תתקבל גרסתו של הנאשם, אזי מיקום הפגיעה ברכבו, אינו סביר. כיצד פגע הרוכב בחלקו הקדמי ימני, אם הגיע לרחוב לאחר הנאשם, או אם יצא מהמדרכה, מאחורי מכונית חונה?

גם העובדה כי הנאשם העיד כי לא ראה את הרוכב על הכביש ואולם, לא יודע לציין מאין הגיע ולא ידע לשער, למעט ההשערה אשר הועלתה רק בישיבת ההוכחות השניה לפיה הגיע הרוכב מהמדרכה, אינה מתיישבת עם העובדה כי בעדותו במשטרה ציין כי אשתו ראתה את הרוכב מגיע מהנתיב הנגדי.

לו היה רכבו של הנאשם במצב עצירה, אחרי הצומת, הרי שלא יכלה אשתו לראות את הרוכב מגיע מאחור.

יתירה מזאת, לו היה מקום הפגיעה אחרי הצומת, לא יכול היה **עת/2**, העד הניטרלי לראות את התאונה, שכן הוא צעד בהמשכו של הרחוב הראשי.

בנוגע לטענת הסניגור כי עדותו של הרוכב במשטרה הינה עדות מפי השמועה, הרי שהודעתו במשטרה לא הוגשה ושעה שהרוכב עצמו העיד בפני, באופן בלתי אמצעי, הרי שלא ניתן יותר לטעון כי עדותו הינה מפי השמועה.

לא נעלמה מעיני טענת הסניגור באשר לאי מיצוי החקירה מצד הבוחן המשטרתי, לרבות יציאה מאוחרת לשטח, במסגרת 'תיק הצמדה', אי חקירת המעורבים ואי ביצוע חישובים.

ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת **ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06**

והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמתי לדין, חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היודרת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

לא מצאתי בתיק זה מחדלי חקירה מהותיים היודרים לשורשו של ההליך. אכן, היה עדיף לו הבוחן עת/3 היה עורך חקירה מקיפה יותר ולו הסייר, עת/4 היה מציין מיקומי הרכבים בהגעתו לשטח. ואולם, מקום בו הוצגו בפני ראיות, הכוללות שתי גרסאות סדורות ומפורטות אני קובעת כי הגם שהיה מקום לערוך חקירה מקיפה יותר, הרי שדי בראיות שהובאו בפני בכדי להתגבר על מכשול זה.

המדובר בתיק 'הצמדה', בו הבוחן יצא לשטח לאחר מספר חודשים. אין מחלוקת באשר לכיווני הנסיעה. הן לנאשם והן לרוכב המעורב ניתנה ההזדמנות לסמן את נקודת האימפקט במהלך הדיון,

התיק בעיקרו מבוסס על ממצאי מהימנות, בשים לב לעובדה כי הנאשם פנה שמאלה וחובת הזהירות מוטלת עליו.

משמצאתי את גרסותיהם של העד הניטרלי והרוכב אמינות וכי גרסתו של הנאשם ואשתו אינן אמינות, אני קובעת כי הנאשם לא סיים את הפניה, ביצע אותה בחוסר זהירות ופגע ברוכב. משכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 6189, נהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 2429 והתנהגות הגורמת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 2425, המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' אדר תש"פ, 04 מרץ 2020, במעמד הצדדים

